

VÝPRAVA NA PODĚBRADY (23.1. 2016)

Uděřila mě strašnou silou a ochranná vrstva po celém těle dokázala pouze zmírnit mocné síly cloumající mým tělem. Prokletá zima.

Vskutku, kdo by čekal, že po podivuhodném počasí posledních týdnů přijdou takové mrazy?! Hned po ránu se teplota dostala až k nádherným -15°C , což je možná pro některé zvláště krásná představa (třeba pro sněžné muže), ale pro obyčejné lidské bytosti citlivé na chlad, například mě, je to čiré peklo ... totiž ne peklo, ale trápení. V pekle je totiž aspoň teplo.

I přes nepřilíší přívětivé ráno se sešlo železné jádro – totiž Šotouš, Vlastík, Luky, Honza, Jenda, Upír, Tadeáš, Prokop, Slávka (od slova slavonín ... zní to zvláštně, ale je to tak), Davča, Já a během pochodu či v klubovně se přidal ještě Matěj a Lipo. Tedy velmi slušný počet. Po srazu jsme rychle uklidnili maminky, strachující se o své drahé chlapce a s ujištěním, že jsme přeci rozumní a žádní jantaři jsme se vydali na cestu.

Autobus jel přesně na čas a svezl nás několik málo stanic až na zastávku na Poděbradech. Zahájili jsme výpravu pořádným pokřikem (který bychom si ve víru velkoměsta jen stěží dovolili) a započali náš pochod.

Pochod skončil dříve, než jsem očekával – na jednom z volných míst na ledě jsme rychle přetvořili zasněžený led ve skvělou klouzačku (ti, kteří mají zafixovaný i jiný význam téhož slova ho pro dnešek zapomenou a nebudou se hloupě nasmívat, jasné?!). Hrátky na ledě vyvrcholily soutěží o co nejdleší klouz (znova vás varuju, holomci!), kdy si Upír kvalitně narazil zadek na jediném výmolu na trati a z řad mladších zvítězil Slávka, ale za to jistě může to, že je to fotbalista – a tedy pohůnek.

Přesunuli jsme se jen asi o sto metrů a využili ledu k další kratochvíli, fotbalu, čímž jsme se všichni kolektivně degradovali a získali titul pohůnků. Ale nutno říci, že to byla skvělá zábava, opomeneme-li mé zaškobrtnutí před prázdnou brankou, kdy jsem sám sobě podkopl nohy a míček poslal bezpečně do dalekého a hlubokého dža.

Na dalším úseku cesty se k nám připojil Lipo a my se pustili do další aktivity, která se též započítávala do CRH. Legenda zasazená do období krvavé třicetileté války se zabývala dezercemi a nucenými odvody, kterým se lidé často bránili, co ale naplat, když se sveřepý verbíř ohání svou mohutnou jednorankou? Řešením je útěk a obratnost, netřeba však dodávat, že vyhnout se kulkám je dosti obtížnou záležitostí, ale i přes to všechno se několika jedincům podařilo vymanit se ze spárů rakouských verbířů.

Teprve poté jsme se skutečně více pohnuli a po cestě nás zastihlo skutečně husté sněžení. Nejsme ale máčky, tedy jsme rychle na rozhýbání a oteplení zimou oslabených těl zahráli známou honičku, kde můžete potkat ovce, vlky a především, masožravé zelí. O nějakou chvíli dál nás pak čekala štafetová hra, kde bylo cílem rychle a přesně doručit určenou zprávu. Též se v této době objevila kacířská myšlenka návštěvy relativně blízké cukrárny.

Od cukrárny nás dělí ještě pořádný úsek, když úsilím a nahecováním přítomného oddílového lidu dáváme dohromady fungující saně i se psím spřežením. Menší lidé se vozí, větší už ne, bohužel se ukázala přílišná hmotnost nepřekonatelnou překážkou (jinak řečeno, starší nikdo nechce tahat či na to nejsou síly ... bohužel). Nakonec dorážíme k cukrárně, která je menší velikosti a paní za pultem na nás vrhá zděšené pohledy, vidouce kopu od hlavy až k patě zasněžených skautů.

Vydáváme se tedy ke klubovně, jakožto pevnému bodu a našemu věrnému útočišti. Několik lidí v čele s Lipem vyráží pro nějaké ty laskominy a my ostatní mezitím roztápíme kamna a snažíme se usušit, co se dá a udělat čaj. Výprava ven na sebe nenechá dlouho čekat, k potěšení vlčat a ku stesku lidí jako jsem já, kteří se zimomřivě krčí a snaží se z kamen dostat a přebrat co nejvíce dostupného tepla.

Venku hrajeme stalingrad s hadrovkami, takže po celé zahradě je následně rozházené nemalé množství ponožek, protože zašívání hadrovek očividně někdo odflákl. Nevadí, po zuřivé bitvě ulíšíme jako správní hoši a a připravujeme kolo závodů spřežení. Dráhy jsou stále krkolomnější a první naraženiny na sebe nenechávají dlouho čekat, ale sport je sport a pro vítězství se čas od času musí trochu vytrpět. Nutné je zmínit funkci sabotérů, v této oblasti vyniknul Slávka, když najednou

vyřadil ze závodu všechny 3 spřežení najednou. Ptáte se jak? Řekněme, že není jednoduché táhnout sáně (či jiné rozlišné prostředky), kdy máte v obličejí tunu krásného práškového sněhu, kterého bylo skutečně hojně. Poslední slovo používám schválně, protože slova HOJNĚ či HOJNOST ovládla závěr výpravy a dočkala se i skutečně absurdních slovních spojení, jak už to bývá zvykem. Máme holt rádi češtinu a ještě raději tvoříme neologismy či podivuhodná slovíčka ... občas se takovým slovům dostane i té cti, že jsou zařazena do ostroveckého slovníčku cizích pojmů (vázně existuje, nevymyslel jsem si to).

Naše první akce v tomto roce se myslím skutečně vydařila, příště se jistě setkáme v ještě hojnějším počtu a doufejme, že tentokrát i bez mohutného sněžení a zimy, při níž i Rusové zalézají do svých domů s tím, že už to není úplně ono.

Pavel